

Làm bàn về đôi dép

HUỆ TRÂN

Đôi dép thì có gì để mà làm bàn? Cái vật tầm thường đó, ai chả có ít nhất dăm ba đôi, chưa kể gặp lúc hàng hạ giá mua 1 tặng 1 thì cũng sẵn sàng sắm thêm, dù những đôi đang có vẫn còn "chắc, đẹp, bền."

Ấy thế mà cái vật tầm thường đó cũng làm tôi bâng khuâng mất mấy sát-na khi một người bạn gửi qua Email một bài thơ không biết tên tác giả, cũng chẳng biết ai là người đầu tiên sưu tầm ở đâu. Bạn tôi bảo, chỉ biết, đọc lên thấy hay hay nên người nọ gửi cho người kia thôi.

Bài thơ có tựa là "Chuyện Đôi dép." Để cảm ơn người bạn đã gửi, tôi xin phép tác giả (là ai, ở đâu đó), chép bài thơ ra đây, vị nào đọc tới, xin coi như dăm phút giây thư giãn trong ngày:

"Bài thơ đầu tôi viết tặng em
 Là bài thơ tôi kể về đôi dép
 Khi nổi nhớ ở trong lòng da diết
 Những vật tầm thường cũng viết thành thơ
 Hai chiếc dép kia gặp nhau tự bao giờ
 Có yêu nhau đâu mà không rời nửa bước
 Cùng chung sức những nẻo đường xuôi ngược
 Lên thăm nhung, xuống cát bụi bên nhau
 Cùng bước, cùng mòn, không kẻ thấp người cao
 Cùng chia xẻ sức người đời chà đạp
 Dẫu vinh nhục không đi cùng chiếc khác
 Số phận chiếc này phụ thuộc chiếc kia
 Nếu ngày nào một chiếc mất đi
 Mọi thay thế đều trở thành khập khiễng
 Giống nhau lắm, nhưng người đời sẽ biết
 Hai chiếc này chẳng phải một đôi đâu!
 Cũng như mình, những lúc vắng xa nhau
 Bước hụt hẫng cứ nghiêng về một phía
 Dẫu bên cạnh dù có người thay thế
 Mà trong lòng nổi nhớ cứ chênh vênh
 Đôi dép vô tri khăng khít song hành
 Không thề nguyện mà chẳng hề giả dối
 Không ước hẹn mà chẳng hề phản bội
 Lối đi nào cũng có mặt cả đôi
 Không thể thiếu nhau trên mỗi bước đường đời
 Dẫu mỗi chiếc ở một bên phải, trái
 Ta thương nhau bởi những điều ngược lại
 Gắn bó đời mình trên một lối đi chung
 Hai mảnh đời thăm lặng bước song song
 Sẽ dừng lại khi chỉ còn một chiếc
 Chỉ còn một, là không còn gì hết!
 Nếu không tìm được chiếc thứ hai kia!!!"

Chỉ có chuyện một đôi dép mà cũng dài thế! Nếu kể hết những thứ trang bị linh tinh khác quanh tằm thân tứ đại thì chắc hết kiếp cũng chưa hết chuyện!

Quý vị thấy sao?

Riêng tôi, đọc xong bài thơ này, nhìn quanh, chợt giật mình vì hình như thấy ai cũng... đang đi khập khiễng! Bởi vì nhân thế ngày nay đổi thay dễ dàng quá! Chưa cần chờ "Nếu ngày nào một chiếc mất đi" đã vội thay thế để "trở thành khập khiễng."

Không tin, quý vị cứ thử quan sát mà xem. Nụ cười chưa kịp tắt trên môi, đã mẫn giồng nước mắt vì hột hăng! Khi tưởng hạnh phúc, ta thường muốn chia xé cho mọi người cùng biết mình hạnh phúc. Nhưng khi khóc thì âm thầm khóc một mình vì tủi thân, vì mặc cảm; nên phải nhìn sâu sa mới thấy người khóc, vì họ thường dấu tiếng khóc sau nụ cười!

Những hạnh phúc chẳng vá cứ tiếp tục trôi lăn để đi cho hết kiếp nhân sinh dù "*Hai chiếc này chẳng phải một đôi đâu!*"

Nỗi bi thảm là ở đây. Vẫn sống, vẫn thở không thật với mình và với người cho đến khi một, trong hai người không sống như vậy được nữa, không thở như vậy được nữa, đành gia nhập "*đoàn người đi khập khiễng!*"

May thay, thực tế không đến nỗi đồng loạt như câu kết: "*Chỉ còn một, là không còn gì hết. Nếu không tìm được chiếc thứ hai kia!*" vì có đôi chân mà chỉ mang một chiếc dép mới khiến người mang nó đi khập khiễng, chứ thử can đảm bỏ luôn chiếc còn lại xem sao?

À, gan bàn chân ta tiếp xúc với mặt đất, với nền cỏ, êm mát quá! Ta nhận rõ từng bước chân đang nhấc lên hay đặt xuống. Ta nhận rõ ta đang đi, dù có đôi dép bảo vệ hay không. Ta cẩn thận hơn vì biết chẳng phải đường đi chỉ có đất bằng phẳng hay cỏ êm mát mà có thể, đường còn sỏi đá, gai góc làm chân ta chảy máu.

Vì thận trọng nên ta không bước vội. Ta bước như những bước thiền hành nên mới có thời gian để nhận ra thêm, là hạt sương long lanh đầu cỏ vẫn vui cười dù nó biết khi ánh nắng lên nó sẽ phải tan biến. Ta cũng có thể gặp, từ vết nứt trên thềm xi măng, một bông hoa dại vẫn tự tin, phần đầu dững mãnh mọc lên, dâng hiến sắc hương cho đời dù đời hững hờ hay đón nhận. Ta cũng nghe được, chim ở đâu mà âm thanh reo vui như nhạc trời, cũng thấy mây xanh quá và nắng vàng quá...

Quanh ta, trời đất lặng thinh mà vận hành đủ bốn mùa mưa nắng. Từ hạt sỏi nhỏ tới chiếc lá non đều đang hoan hỷ tận dụng cống hiến sự hiện hữu của nó để góp phần tạo thành sự sống muôn loài. Có ai nhân danh gì mà chối bỏ được sự có mặt của một hạt bụi không?

Cũng nhờ ta thở, mà biết ta đang thở, ta đi, mà biết ta đang đi, ta đang ở phút giây hiện tại trong chánh niệm nên mới nhận biết được những trái tim, những linh hồn đang vì ta mà có mặt; hay chính ta, cũng đang có mặt vì vận hữu để cùng vun bồi trí tuệ, tiến đến hạnh phúc rất ráo là sự vô sanh bất diệt.

Với đôi chân trần, hãy tự tin cất bước. Ta sẽ là thừa tự những hành động của chính ta. "*L'homme est la somme de ses actes.*" Nghiệp lành nghiệp ác do ta tạo tác, là di sản đầu tiên và cuối cùng theo ta khắp ba nẻo sáu đường, chứ không phải những mất mát mà ta tưởng "*Còn một chiếc, là không còn gì hết!*" hay những trang bị vô thường quanh kiếp sống trăm năm hạn cuộc này.

Bạn đang là một đôi dép toàn hảo? Xin chúc lành.

Bạn đang khập khiễng vì thiếu, hay vì tuyệt vọng trên đường tìm chiếc thứ hai? Xin hãy thử đi bằng đôi chân trần, nghĩa là hãy can đảm buông bỏ những vướng mắc vô thường, từng nguy trang hoa mỹ dưới mọi hình thức tinh vi.

Nếu đủ chánh niệm, bạn sẽ hái được đóa hồng đẹp nhất vườn, mà không hề bị gai đâm.

Huệ Trân